

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2023 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Magdalena Łukaszewicz
Protokolant:	sekretarz sądowy Paula Milewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 07 grudnia 2023 roku

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

o r z e k a :

I. Oddala powództwo.

II. Zasądza od powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 917 zł (dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

III. Nakazuje zwrócić powodowi (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 1402 zł (jeden tysiąc czterysta dwa złote) tytułem niewykorzystanej w sprawie zaliczki zapisanej pod pozycją (...).

UZASADNIENIE

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wytoczyła powództwo przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 3 050,39 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 2 558,39 złotych od dnia 22 września 2022 roku do dnia zapłaty i od kwoty 492 złote od dnia 10 sierpnia 2023 roku do dnia zapłaty. Nadto powódka wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w dniu 26 sierpnia 2022 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki A. o nr rej. (...), stanowiący własność Ł. J. i B. J.. Sprawca szkody posiadał polisę OC w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Poszkodowany zgłosił szkodę ubezpieczycielowi. Ubezpieczyciel uznał swoją odpowiedzialność i decyzją z dnia 21 września 2022 roku, w oparciu o sporządzoną kalkulację naprawy pojazdu, przyznał oraz wypłacił poszkodowanemu zaniżone odszkodowanie w wysokości 2 303,78 złotych. W dniu 27 kwietnia 2023 roku poszkodowany zawarł umowę przelewu wierzytelności z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O., na podstawie której przelał na ww. spółkę wszelkie niezapłacone dotychczas wierzytelności, w tym wierzytelności przysługujące mu z tytułu szkody w ww. pojeździe powstałej w dniu 26 sierpnia 2022 roku, przysługujące mu względem ubezpieczyciela sprawcy w zakresie odpowiedzialności cywilnej. Następnie spółka (...) zbyła ww. wierzytelności na rzecz powódki w drodze umowy zawartej w dniu 3 lipca 2023 roku. Dla celów ustalenia rzeczywistych

kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu, powódka zleciła zewnętrznemu rzeczoznawcy sporządzenie kalkulacji naprawy. Ze sporządzonej w dniu 17 lipca 2023 roku na zlecenie powódki kalkulacji naprawy wynika, że całkowity koszt naprawy przedmiotowego pojazdu po zdarzeniu z dnia 26 sierpnia 2022 roku - przeprowadzonej zgodnie z technologią zalecaną przez producenta pojazdu i przy zastosowaniu potrącenia na kosztach części i materiału lakierniczego z uwagi na wcześniejsze uszkodzenia pojazdu niezwiązane ze szkodą oraz przy zastosowaniu stawki rynkowej za roboczogodzinę prac naprawczych wynoszącej 125 złotych netto - wynosi 4 862,17 złotych brutto. Za sporządzenie wspomnianej kalkulacji naprawy powódka poniosła koszt w wysokości 492 złotych brutto, co potwierdza załączona do pozwu faktura VAT.

Powódka wskazała, że celem polubownego rozwiązania sporu, pismem z dnia 2 sierpnia 2023 roku wezwała pozwanego do zapłaty w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania:

- brakującej części odszkodowania ($4\ 862,17\ \text{zł} - 2\ 303,78\ \text{zł} = 2\ 558,39\ \text{zł}$) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wydania decyzji w sprawie wysokości przyznanego odszkodowania, tj. od 21 września 2022 roku do dnia zapłaty,
- kosztu sporządzenia prywatnej kalkulacji naprawy z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od siódmego dnia od otrzymania wezwania do dnia zapłaty.

Wezwanie pozostało bezskuteczne, co w ocenie powódki czyni niniejszy pozew uzasadnionym.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie na jego rzecz od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Pozwany podniósł, że poszkodowany nie udokumentował poniesienia kosztów naprawy, a w szczególności tego, że koszty te przewyższyły wypłaconą mu przez pozwanego kwotę odszkodowania. Poszkodowany ostatecznie nie zgłaszał pretensji odnośnie wysokości wypłaconego mu odszkodowania. Tym samym, zdaniem pozwanego, uznać należy, że wiarygodność poszkodowanego związana z przedmiotową szkodą została w całości zaspokojona. Poza tym, poszkodowany był poinformowany przez pozwanego o możliwości naprawy samochodu w jednym z warsztatów zrzeszonych w sieci naprawczej (...) S.A. i rozliczeniem kosztów naprawy w formie bezgotówkowej z udzieleniem gwarancji jakości wykonanej naprawy. Jednocześnie zastrzeżono, że w przypadku podjęcia naprawy w warsztacie innym, niż wskazany przez pozwanego, wysokość kosztów naprawy będzie zaakceptowana przez pozwanego tylko do kwoty kosztów naprawy w warsztacie sieci naprawczej (...) S.A.

Pozwany zakwestionował również żądanie powódki w przedmiocie refundacji kosztów sporządzenia prywatnej kalkulacji. Podniósł, że w istocie nie jest to element szkody poniesionej przez poszkodowanego lecz bieżących kosztów uzyskania przychodu w działalności gospodarczej prowadzonej przez powódkę. Powódka specjalizuje się w nabywaniu wiarygodności w sprawach motoryzacyjnych i w związku z tym bez trudu może samodzielnie oszacować wysokość swoich roszczeń. Co więcej, ocena ryzyka i szacowanie szkód są wedle zapisu w KRS jednym z obszarów jej podstawowej działalności. Ponadto, powódka nie udowodniła, aby poniosła koszt sporządzenia rzeczowej kalkulacji, albowiem nie przedłożyła dowodu w postaci potwierdzenia wykonania przelewu na kwotę uwidocznioną w załączonej do pozwu fakturze VAT. W ocenie pozwanego oznacza to, że celem wystawienia tej faktury był zamiar wliczenia jej w koszty prowadzonej przez powódkę działalności gospodarczej, a następnie obciążenie wartością faktury osoby trzeciej, która tej usługi nie zamawiała.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 26 sierpnia 2022 roku na skutek zdarzenia drogowego doszło do powstania szkody w pojeździe marki A. o nr rej. (...), stanowiącym współwłasność Ł. J. i B. J..

Sprawca szkody posiadał zawartą z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

(okoliczności bezsporne)

Poszkodowany zgłosił szkodę ubezpieczycielowi sprawcy. Po dokonaniu oględzin uszkodzonego pojazdu, ubezpieczyciel sporządził w dniu 20 września 2022 roku kalkulację naprawy w systemie A.. Zgodnie z powyższą kalkulacją koszty naprawy pojazdu wyniosły 2 303,78 złotych brutto.

Na podstawie decyzji z dnia 21 września 2022 roku, ubezpieczyciel przyznał i wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 2 303,78 złotych.

(okoliczności bezsporne, dowód: kalkulacja naprawy sporządzona przez ubezpieczyciela k. 12-14v; decyzja z dnia 21.09.2022r. k. 11)

Poszkodowani dokonali naprawy pojazdu w warsztacie samochodowym firmy, w której zatrudniony był wówczas Ł. J.. Skorzystał on z przysługi kolegów, którzy pomogli mu zakupić odpowiednie części i dokonali naprawy pojazdu, w tym prac blacharsko-lakierniczych. Wypłacona przez ubezpieczyciela kwota odszkodowania pozwoliła na naprawę uszkodzonego pojazdu i całkowite usunięcie szkody.

(dowód: zeznania świadka Ł. J. k. 71-71v)

W dniu 27 kwietnia 2023 roku poszkodowani B. J. i Ł. J. zawarli z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. umowę przelewu wierzytelności – odszkodowania z OC sprawcy za uszkodzony pojazd. Następnie w dniu 9 maja 2023 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. umowę przelewu wierzytelności przysługujących cedentowi wobec sprawcy i jego ubezpieczyciela wynikających ze szkody powstałej w dniu 26 sierpnia 2022 roku.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 27.04.2023r. wraz z pełnomocnictwem k. 15-17; umowa przelewu wierzytelności z dnia 09.05.2023r. wraz z pełnomocnictwem k. 18-19)

W celu ustalenia rzeczywistych kosztów naprawy pojazdu marki A. o nr rej. (...), (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zleciła prywatnemu rzeczoznawcy sporządzenie kalkulacji naprawy. Zgodnie ze sporządzoną w systemie A. kalkulacją z dnia 17 lipca 2023 roku koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wyniósł 4 862,17 złotych brutto. Za wykonanie kosztorysu, rzeczoznawca wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 492 złote.

(dowód: kalkulacja naprawy k. 20-23; faktura k. 24)

Pismem z dnia 2 sierpnia 2023 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wezwała (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. do zapłaty kwoty 2 558,39 złotych tytułem brakującej części odszkodowania za szkodę powstałą w pojeździe marki A. o nr rej. (...) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 21 września 2022 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 492 złote tytułem zwrotu kosztu sporządzenia prywatnej kalkulacji naprawy z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od siódmego dnia od otrzymania wezwania do dnia zapłaty.

Ubezpieczyciel poinformował, iż nie znajduje podstaw do zmiany stanowiska i odmówił wypłaty odszkodowania.

(okoliczności bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów przedłożonych przez strony postępowania, w tym z akt szkody, oraz w oparciu o zeznania świadka Ł. J..

Sąd za wiarygodne uznał dokumenty przedłożone przez strony postępowania, bowiem nie budziły one wątpliwości Sądu, a strony nie kwestionowały ich prawdziwości. Zważyć jednak należy, że czym innym jest uznanie prawdziwości

danego dokumentu, tj. uznanie, że nie został on podrobiony, czy przerobiony, a czym innym jest wyciąganie stosownych wniosków z treści takiego dokumentu.

W ocenie Sądu za wiarygodne należało uznać zeznania świadka Ł. J. na okoliczność powstania szkody, przebiegu postępowania likwidacyjnego, przeprowadzenia naprawy pojazdu oraz jej kosztów. Zeznania świadka były rzeczowe i spójne, a ponadto korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Należy wskazać, iż świadek jednoznacznie zeznał, iż zorganizował naprawę uszkodzonego pojazdu w warsztacie firmy, w której był w tamtym czasie zatrudniony i skorzystał z przysługi kolegów w zakresie zakupu części i wykonania prac naprawczych oraz, że za kwotę otrzymaną od ubezpieczyciela naprawił pojazd.

W niniejszej sprawie stan faktyczny pozostawał w istotnej mierze niesporny między stronami. Nie był kwestionowany fakt kolizji drogowej z dnia 26 sierpnia 2022 roku, w wyniku której doszło do uszkodzenia pojazdu marki A. o nr rej. (...). Poza sporem pozostawała także zasada odpowiedzialności pozwanego za szkodę, który wypłacił odszkodowanie właścicielowi pojazdu – nie ulega wątpliwości, iż w ten sposób uznał on swoją odpowiedzialność za szkodę w pojeździe. Nie była kwestionowana także legitymacji czynna powoda do wytoczenia niniejszego powództwa. Spór co do zasady sprowadzał się do ustalenia wysokości kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, która pozwoliłaby na jego przywrócenie do stanu sprzed szkody spowodowanej zdarzeniem z dnia 26 sierpnia 2022 roku. Zdaniem pozwanego wypłacone odszkodowanie pokryło w całości koszty naprawy, podkreślając, że zarówno poszkodowany, jak i powód nie przedstawili żadnych dokumentów, w szczególności faktur VAT lub innych dokumentów wskazujących na fakt poniesienia wyższych kosztów związanych z naprawą pojazdu. Powód utrzymywał natomiast, że kosztorys sporządzony przez stronę pozwaną jest wadliwy, a koszt naprawy został znacznie zaniżony.

Przechodząc do rozważań prawnych należy wskazać, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (art. 822 § 1 k.c.). Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych regulują przepisy ustawy z 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 2060 z późn. zm.), w dalszej części uzasadnienia nazywanej również ustawą. Zgodnie z art. 34 ust. 1 i 36 ust. 1 ustawy z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia, a odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Ustalenie odszkodowania z ubezpieczenia OC następuje według ogólnych zasad, określonych w art. 361-363 k.c., z tym jedynie zastrzeżeniem, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest tylko do świadczenia pieniężnego, ograniczonego do wysokości, ustalonej w umowie, sumy gwarancyjnej (art. 822 § 1 k.c. i art. 36 ust. 1 ustawy). Stosownie zaś do treści art. 19 ust. 1 ustawy, poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Zgodnie z treścią art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Nie budzi wątpliwości, że skoro odszkodowanie pieniężne ma pełnić taką samą funkcję jak przywrócenie do stanu poprzedniego, to jego wysokość powinna pokryć wszystkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki niezbędne dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. Sąd Najwyższy uznał w wyniku wykładni art. 361 § 2 k.c. i art. 363 § 2 k.c., że ubezpieczyciel, powinien ustalić odszkodowanie w kwocie, która zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę jako całości.

Na gruncie powyżej przytoczonych przepisów, a co jest bezspornym w sprawie, pozwany zobowiązany był względem poszkodowanego do zapłaty odszkodowania w granicach odpowiedzialności cywilnej kierującego pojazdem sprawcy zdarzenia. W niniejszej sprawie najbardziej istotne były zeznania świadka Ł. J., który jednoznacznie wskazał, że kwota odszkodowania wypłacona przez ubezpieczyciela pozwoliła na naprawę uszkodzonego pojazdu. Poszkodowany nie posiadał wiedzy przy użyciu jakich części odbyła się naprawa, natomiast wskazał, iż po naprawie samochód był sprawny.

Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03, Legalis 57077, odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu. Za „niezbędne” koszty naprawy należy uznać takie, które zostały poniesione w wyniku przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu jego technicznej używalności istniejącej przed wyrządzeniem szkody. Prowadzi to do wniosku, iż naprawa uszkodzonego pojazdu nie może prowadzić do zwiększenia jego wartości w stosunku do stanu poprzedzającego powstanie szkody, z jednoczesnym obciążeniem ubezpieczyciela kosztami stąd wynikającymi.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał, iż odszkodowanie wypłacone poszkodowanym w kwocie 2 303,78 złotych pozwoliło na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, a tym samym na naprawę uszkodzonego samochodu.

Ustalenia te legły u podstaw pominięcia przez Sąd wniosku dowodowego powódki i pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej celem ustalenia kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu. Dowód ten miałby bowiem wykazać fakt udowodniony zgodnie z twierdzeniem pozwanego i zmierzałby jedynie do przedłużenia postępowania.

Powódka dochodziła również od pozwanego kwoty 492 złote tytułem zwrotu kosztów wyceny naprawy przez niezależnego rzeczoznawcę. Należy zauważyć, iż powód wskazywał, iż nabył od poszkodowanych, w drodze umowy cesji, wierzytelność wobec osób odpowiedzialnych za naprawienie szkody wynikłej ze zdarzenia z dnia 26 sierpnia 2022 roku. Trzeba jednak wskazać, iż zgodnie z zasadą *nemo plus iuris in alium transferre potest quam ipse habet* powód jako cesjonariusz nie mógł nabyć uprawnienia do odszkodowania w większym zakresie niż przysługiwało ono cedentowi, tj. poszkodowanym. Z kolei z przedłożonego materiału dowodowego nie wynika, aby poszkodowani ponieśli szkodę, która obejmowałaby koszty prywatnej opinii. Koszty te powstały po dokonaniu cesji wierzytelności, a zatem uprawnienie do żądania tych kosztów nie zostało przez powoda nabyte. Koszty zlecenia wykonania kosztorysu powód poniósł dobrowolnie i z własnej inicjatywy, a koszty te nie wchodzą w skład szkody, która powstała na skutek zdarzenia z dnia 26 sierpnia 2022 roku, ani w przedmiotowej sprawie nie pozostają wobec niej w tzw. adekwatnym związku przyczynowym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 1998 roku, II CKN 639/97, Legalis nr 348462). Ponadto powód zawodowo zajmuje się nabywaniem roszczeń przysługujących poszkodowanym w związku ze szkodami komunikacyjnymi, zatem analizując koszty nabycia wierzytelności, z pewnością szacował koszty naprawy pojazdu. Są to zatem koszty związane z jego działalnością i nie powinny one zwiększać odszkodowania. Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd uznał roszczenie powoda o zapłatę kwoty 492 złote za bezzasadne.

Mając na uwadze powyższe oraz kwotę wypłaconego przez ubezpieczyciela odszkodowania, które pozwoliło na naprawę uszkodzonego pojazdu, Sąd uznał roszczenie powoda za nieuzasadnione i powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w myśl odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwany w całości wygrał sprawę, dlatego należało zasądzić od powódki na rzecz pozwanego kwotę 900 złotych, stanowiącą koszty zastępstwa procesowego (§ 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych /Dz.U. z 2015 r., poz. 1804/) oraz kwotę 17 złotych tytułem zwrotu opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa.

Na podstawie art. 80 ust. 1 w zw. z art. 84 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz.U. z 2020r., poz. 755), Sąd zwrócił powódce kwotę 1 402 złote tytułem niewykorzystanej w sprawie zaliczki (2000 zł – 598 zł /koszt podróży świadka Ł. J./ = 1 402 zł).